

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 116/2013

23.10.2013. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Љубице Кнежевић-Томашев, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда, Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.С., због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 706/13 од 01.10.2013. године, подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 5К бр. 2452/12 од 27.02.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 2324/13 од 07.06.2013. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног адв. В.Г., дана 23.10.2013. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 706/13 од 01.10.2013. године, као делимично основан и **УТВРЂУЈЕ** да је правноснажним пресудама Основног суда у Краљеву 5К бр.2452/12 од 27.02.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 2324/13 од 07.06.2013. године повређен кривични закон - одредба члана 368. став1. тачка 11. Законика о кривичном поступку („Службени гласник СРЈ“, бр. 72/09 од 03.09.2009. године) у корист окривљеног С.С., док се у осталом делу захтев **ОДБИЈА** као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву 5К бр. 2452/12 од 27.02.2013. године, окривљени С.С. оглашен је кривим за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, и одлучено да уколико окривљени наведену новчану казну не плати у одређеном року иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора и за кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се она неће извршити, ако осуђени за време од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова паушала у корист буџетских средстава суда плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана

од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, и обавезан да приватном тужиоцу Н.Ј. на име трошкова кривичног поступка плати износ од 198.460,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 2324/13 од 07.06.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног С.С. а пресуда Основног суда у Краљеву 5 К бр. 2452/12 од 27.02.2013. године, потврђена.

Републички јавни тужилац подигао је захтев за заштиту законитости Ктз бр. 706/13 од 01.10.2013. године против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву 5 К бр. 2452/12 од 27.02.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 2324/13 од 07.06.2013. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка - члан 368. став 1. тачка 11.ЗКП-а и повреде кривичног закона - члан 369. тачка 4. ЗКП-а, с предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев и констатује да је правноснажним пресудама Основног суда у Краљеву 5К бр. 2452/12 од 27.02.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 2324/13 од 07.06.2013. године повређен кривични закон и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка у корист окривљеног С.С.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. и 488. став 2. ЗКП-а о којој је уредно обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног С.С., сматрајући да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке, али се исти нису одазивали позиву суда, па је размотрио списе предмета заједно са правноснажним пресудама против којих је захтев подигнут, па је нашао:

Захтев је делимично основан.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 121/2012), који се примењује од 01. октобра 2013. године, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог Законика оцењивати по одредбама ЗКП-а („Службени лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ бр. 58/04, 85/05, 85/05-др. закон, 115/05, 49/07, 122/08, 20/09-др. закон, 72/09 и 76/10).

Одредбом члана 56. КЗ прописано је да суд може учиниоцу кривичног дела изрећи казну испод границе прописане законом или блажу врсту казне, кад: закон предвиђа да се казна може ублажити; закон предвиђа да се учинилац може ослободити од казне, а суд га не ослободи од казне; или пак утврди да постоје нарочито олакшавајуће околности и оцени да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања.

Одредбом члана 57. став 1. КЗ прописане су границе ублажавања казне, у случајевима када постоје услови за ублажавање казне из члана 56. КЗ док је тачком 8. став 1. члана 57. КЗ прописано да се учиниоцу кривичног дела за које је прописана новчана казна са назначењем најмање мере, казна може ублажити до 10 дневних износа, односно 10.000,00 динара.

Одредба члана 170. став 1. КЗ прописује да ће се лице које увреди другог казнити новчаном казном од 20 до 100 дневних износа или новчаном казном од 40.000,00 до 200.000,00 динара.

Имајући напред цитиране одредбе закона у виду, Врховни касациони суд налази да се основано захтевом за заштиту законитости Републичког јавног

тужиоца истиче да је првостепени суд својом пресудом којом је окривљеног С.С. за извршено кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ огласио кривим и осудио на новчану казну испод границе прописане законом у износу од 10.000,00 динара, учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 368. став 1. тачка 11. ЗКП у корист окривљеног С.С., јер у изреци пресуде није навео по ком законском основу је извршио ублажавање казне окривљеном испод границе прописане законом нити образложење пресуде садржи податке о нарочито олакшавајућим околностима, на основу којих је извршио ублажавање казне, што првостепену пресуду чини нејасном и неразумљивом.

Дакле, првостепени суд се уопште не позива на одредбу члана 56. КЗ која прописује који законски основи морају бити остварени за ублажавање казне, а нити у образложењу пресуде наводи и један од законских услова за ублажавање казне којим се руководио код изрицања новчане казне окривљеном испод законског минимума за кривично дело из члана 170. став 1. КЗ.

Такође, првостепени суд се не позива ни на одредбу члана 57. КЗ која прописује границе ублажавања казне, чија примена је неопходна да би се казна могла ублажити испод законом прописаног минимума за учињено кривично дело, а што све првостепену пресуду чини нејасном односно иста је донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а.

Оцењујући, даље, наводе захтева Републичког јавног тужиоца, Врховни касациони суд је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је првостепеном пресудом учињена и повреда кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП-а, јер првостепени суд у конкретном случају при одлучивању о врсти и висини казне коју треба одмерити окривљеном за кривично дело из члана 170. став 1. КЗ није прекорачио овлашћење које суд има по закону.

Наиме, првостепени суд изрицањем новчане казне у износу од 10.000,00 динара окривљеном С.С. за учињено кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ није повредио закон односно одредбу члана 369 тачка 4. ЗКП-а јер је окривљеном изрекао казну како по врсти тако и у висини коју је по закону и могао изрећи, али је само пропустио да да разлоге за своју одлуку тј. које су то нарочито олакшавајуће околности због чега је ублажио казну по одредбама чл. 56. и 57. КЗ.

Како у конкретном случају ни Апелациони суд у Крагујевцу, као жалбени суд, доносећи пресуду Кж1 бр. 2324/13 од 07.06.2013. године, којом је потврдио првостепену пресуду, није отклонио наведену повреду Закона, на коју се указивало у жалби браниоца окривљеног, то је и другостепена пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 492. став 1. тачка 3. ЗКП-а само утврдио повреду закона, не дирајући у правноснажност судских одлука, с` обзиром да је захтев подигнут на штету окривљеног С.С., док је на основу чл. 491. ст.1. ЗКП-а захтев у осталом делу одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**